

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

II. ÚS 207/2020-56

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 10. septembra 2020 v senáte zloženom z predsedu senátu Ľuboša Szigetiho, zo sudkyne Jany Laššákovej a sudcu Petra Molnára (sudca spravodajca) o ústavnej sťažnosti [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED], a [REDACTED] [REDACTED], zastúpených advokátom JUDr. Ľubomírom Ivanom, Námestie SNP 41, Zvolen, vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky upovedomeniami súdnej exekútorke Mgr. Viery Lesňákovej o čiastočnom zastavení exekúcie vo veciach vedených pod sp. zn. 290 EX 369/18 a sp. zn. 290 EX 397/18, obe z 23. decembra 2019 v častiach výrokov o vymoženie trov exekútorke, takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo [REDACTED] na inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky upovedomením súdnej exekútorke Mgr. Viery Lesňákovej o čiastočnom zastavení exekúcie v časti výroku o trovách exekútorke a v časti výzvy oprávnenému na úhradu vyčíslených trov exekútorke vo veci vedenej pod sp. zn. 290 EX 369/18 z 23. decembra 2019 porušené bolo.

2. Základné právo [REDAKOVANÉ] na inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky upovedomením súdnej exekútorke Mgr. Viery Lesňákovej o čiastočnom zastavení exekúcie v časti výroku o trovách exekútorke a v časti výzvy oprávnenému na úhradu vyčíslených trov exekútorke vo veci vedenej pod sp. zn. 290 EX 367/18 z 23. decembra 2019 porušené bolo.

3. Upovedomenia súdnej exekútorke Mgr. Viery Lesňákovej o čiastočnom zastavení exekúcie vo veci vedenej pod sp. zn. 290 EX 369/18 a sp. zn. 290 EX 367/18, obe z 23. decembra 2019, v časti výroku o trovách exekútorke a v časti výzvy oprávnenému na úhradu vyčíslených trov exekútorke zrušuje a vec jej vracia na ďalšie konanie.

4. [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] priznáva trovy konania v sume 675,43 € (slovom šesťstosedemdesiatpäť eur a štyridsaťtri centov), ktoré je súdna exekútorke Mgr. Viera Lesňáková povinná vyplatiť na účet ich právneho zástupcu advokáta JUDr. Ľubomíra Ivana, Námestie SNP 41, Zvolen, do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Vymedzenie napadnutého rozhodnutia a sťažnostná argumentácia navrhovateľov

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) boli 23. a 24. februára 2020 doručené ústavné sťažnosti [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], a [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovatelia“), vo veci namietaného porušenia ich základného práva na inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) upovedomeniami súdnej exekútorke Mgr. Viery Lesňákovej (ďalej len „súdna exekútorke“) o čiastočnom zastavení exekúcie vo veciach vedených pod sp. zn. 290 EX 369/18 a sp. zn. 290 EX 397/18, obe z 23. decembra 2019 v častiach výrokov o trovách exekútorke (ďalej len „upovedomenia“).

2. Ústavný súd, vychádzajúc z obsahov takmer identických ústavných sťažností, namietaného totožného základného práva, takmer identických rozhodnutí – upovedomení súdnej exekútorke o čiastočnom zastavení exekúcie a z totožnej argumentácie v záujme hospodárnosti konania rozhodol uznesením sp. zn. II. ÚS 187/2020 z 28. apríla 2020 o spojení označených ústavných sťažností na spoločné konanie.

3. Z obsahu oboch ústavných sťažností a priložených príloh vyplynulo, že každý zo sťažovateľov podal návrh na vykonanie exekúcie na vymożenie sumy 5 000 € s príslušenstvom. Na základe návrhov sťažovateľov boli súdnej exekútorke Okresným súdom Banská Bystrica (ďalej len „okresný súd“) vydané poverenia na vykonanie exekúcií. Sťažovatelia doručili okresnému súdu 25. júna 2019 späťvzatia svojich návrhov, ktorými žiadali o zastavenie predmetných exekúcií proti povinnej. Súdna exekútorke vydala napadnuté upovedomenia, ktorými zastavila exekúcie v časti vymáhaného nároku a samostatným výrokom rozhodla, že exekúcie v časti vymożenia trov exekúcie v sume 1 333,80 € pokračujú. Súdna exekútorke v napadnutých upovedomeniach vyzvala sťažovateľov ako oprávnených na uhradenie takto vyčíslených trov exekútorke.

4. Sťažovatelia v oboch sťažnostiach zhodne namietali, že súdna exekútorke nesprávne právne posúdila otázku vzniknutých trov exekúcie, a tvrdia, že *„späťvzatím návrhu a žiadosťou o zastavenie exekúcie nebola daná moja povinnosť na úhradu trov exekúcie porušovateľovi v rozsahu v akom tento žiada zaplatiť“*. V tomto smere poukazovali na znenie § 198 ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov (ďalej len „Exekučný poriadok“) v znení neskorších predpisov a tvrdili, že exekútorke v zmysle označeného ustanovenia Exekučného poriadku patrí len paušálna náhrada výdavkov, a nie aj odmena, keďže súdna exekútorke nevymohla ani len časť vymáhaných nárokov. Z uvedeného dôvodu sťažovatelia považujú napadnuté upovedomenia súdnej exekútorke v časti výrokov o vymożenie trov exekútorke za nezákonné, arbitrárne a porušujúce ich označené základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy.

5. Ústavný súd uznesením sp. zn. II. ÚS 207/2020 z 12. mája 2020 ústavné sťažnosti sťažovateľov prijal na ďalšie konanie.

6. Následne ústavný súd 20. mája 2020 vyzval súdnu exekútorku na vyjadrenie sa k vecnej stránke prijatých sťažností a oznámenie, či súhlasí s upustením od ústneho pojednávania o prijatých sťažnostiach. Následne listom z 25. mája 2020 upovedomil zúčastnenú osobu o jej práve vyjadriť sa k ústavným sťažnostiam v lehote 10 dní od doručenia tohto upovedomenia.

II.

Vyjadrenie súdnej exekútorky, zúčastnenej osoby a replika sťažovateľov

7. Vyjadrenie právneho zástupcu súdnej exekútorky bolo ústavnému súdu doručené 8. júna 2020 spolu aj s dotknutými exekučnými spismi. Právny zástupca súdnej exekútorky v podstatnom uviedol, že sťažovatelia v sťažnostiach uvádzali len tie skutočnosti, ktoré majú účelovo podporiť ich argumentáciu a zamlčali skutočnosti, ktoré mali predchádzať vydaniu upovedomení. V tomto smere poukazoval na to, že súdna exekútorka zistila, že povinná v exekučných konaniach má pravidelný mesačný príjem, je vlastníkom a držiteľom motorového vozidla, preto súdna exekútorka exekučným príkazom z 11. októbra 2018 nariadila zrážky zo mzdy povinnej a bola vykonaná elektronická blokácia osobného motorového vozidla vo vlastníctve povinnej, ako aj blokácia finančných prostriedkov v sume 1 595,56 € na bankovom účte povinnej. Vychádzajúc z uvedeného bola toho názoru, že sťažovatelia v záujme vyhnúť sa povinnosti uhradiť trovy exekúcie dosiahli v konaní o určenie neúčinnosti právneho úkonu (neplatnosť darovacej zmluvy, ktorou povinná previedla vlastnícke právo k nehnuteľnosti – bytu na svojho syna, pozn.) úhradu súm vymáhaných v exekúciách iniciovaných sťažovateľmi od syna povinnej. Vychádzajúc z vlastnej argumentácie a interpretácie dotknutých noriem Exekučného poriadku vzťahujúcich sa na vec je súdna exekútorka presvedčená o svojom nároku na trovy exekúcie, preto v závere svojho vyjadrenia navrhla, aby ústavný súd sťažnosti zamietol a priznal jej náhradu trov konania, pozostávajúcich z trov právneho zastúpenia.

8. Následne ústavnému súdu bolo 18. júna 2020 doručené podanie označené ako „Vyjadrenie k sťažnosti...“ povinnej v exekučných konaniach [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] (ďalej len „zúčastnená osoba“). Zúčastnená osoba vo svojom vyjadrení v podstatnom poukázala na to, že jej bol zablokovaný účet v [REDAKOVANÉ] a súdna exekútorka nariadila zrážky zo mzdy, ktoré „sa začali vykonávať už z výplaty za 10/2018 vo výške 183,59 EUR a vykonávali sa každý mesiac až do ich zastavenia v 1/2020, celková zrazená suma bola 2 143,91 EUR, ktoré mi nakoniec zamestnávateľ vrátil, pretože ma donútili moji príbuzní zaplatiť im prostredníctvom môjho syna, voči ktorému viedli súdne konanie a ako protislužbu prisľúbili zastaviť konanie o neplatnosť darovacej zmluvy“.

9. Právny zástupca sťažovateľov vo svojom stanovisku doručenom 27. júna 2020 zotrval na dôvodnosti podaných sťažností. V podstatnom uviedol, že pokiaľ súdna exekútorka poukazovala na závery uvedené v rozhodnutí ústavného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. II. ÚS 151/2018, tak tie považuje za neaplikovateľné v prejednávanej veci, keďže podmienkou takéhoto postupu je určitá forma procesného zavinenia oprávnených, pričom v postupe oprávnených nie je možné vzhliadnuť žiadnu formu vyžadovaného procesného zavinenia. S poukazom na § 198 ods. 2 Exekučného poriadku, ktorého aplikácie sa dožaduje aj v okolnostiach prejednávaného prípadu, je presvedčený o tom, že súdnej exekútorky v zmysle označeného ustanovenia prislúcha maximálne náhrada účelne vynaložených výdavkov. V závere svojho vyjadrenia právny zástupca sťažovateľov vyjadril súhlas s upustením od vykonania ústneho pojednávania v predmetnej veci.

10. Ústavný súd so súhlasom účastníkov konania podľa § 58 ods. 3 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení zákona č. 413/2019 Z. z. (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) upustil v danej veci od ústneho pojednávania, pretože po oboznámení sa s ústavnou sťažnosťou, stanoviskami účastníkov konania, ako aj s obsahom spisu dospel k názoru, že od neho nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci.

III.

Relevantná právna úprava, teoretické a judikatúrne východiská ústavného súdu

11. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

12. Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

13. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

14. Vychádzajúc z podstaty námietok sťažovateľov, ústavný súd konštatuje, že zásadne nie je oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory orgánu verejnej moci (súdnej exekútky), ktoré ju pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie práva s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (m. m. I. ÚS 5/00, I. ÚS 17/01, III. ÚS 391/09). Ústavný súd nevykladá iné ako ústavné zákony, a preto musí preskúmať len to, či sa tieto zákony nevyložili spôsobom, ktorý je svojvoľný (arbitrárny) alebo ústavne neudržateľný pre zjavné pochybenia alebo omyly v posudzovaní obsahu takýchto právnych úprav (II. ÚS 348/08).

15. Arbitrárnosť a zjavná neodôvodnenosť rozhodnutí všeobecných súdov a iných orgánov verejnej moci je najčastejšie daná rozporom súvislostí ich právnych argumentov a skutkových okolností prerokúvaných prípadov s pravidlami formálnej logiky alebo absenciou jasných a zrozumiteľných odpovedí na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti

takému uplatneniu (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 209/04). Uvedené nedostatky pritom musia dosahovať mieru ústavnej relevancie, teda ich intenzita musí byť spôsobilá porušiť niektoré z práv uvedených v čl. 127 ods. 1 ústavy.

16. Podstata základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy spočíva v tom, že každý sa môže domáhať ochrany svojich práv na súde, prípadne na inom orgáne verejnej moci. Tomuto oprávneniu zodpovedá povinnosť súdu, respektíve iného orgánu verejnej moci nezávisle a nestranne vo veci konať tak, aby bola právu, ktorého porušenie sa namieta, poskytnutá ochrana v medziach zákonov, ktoré tento článok ústavy o základnom práve na súdnu ochranu vykonávajú (čl. 46 ods. 4 ústavy v spojení s čl. 51 ústavy).

17. Orgán verejnej moci by mal vo svojej argumentácii obsiahnutej v odôvodnení svojho rozhodnutia dbať tiež na to, aby premisy zvolené v rozhodnutí, rovnako ako závery, ku ktorým na základe týchto premís dospel, boli pre širšiu právnickú (ale aj laickú) verejnosť prijateľné, racionálne, ale v neposlednom rade aj spravodlivé a presvedčivé. (obdobne napr. IV. ÚS 1/02, II. ÚS 174/04, III. ÚS 117/07, III. ÚS 332/09).

18. Tieto zásady týkajúce sa vzťahu ústavného súdu a orgánov verejnej moci pri ochrane ústavnosti, ktoré možno vyvodit' z doterajšej konštantnej judikatúry ústavného súdu, boli relevantné aj v danej veci. A preto z týchto hľadísk posudzoval ústavný súd aj sťažovateľmi napadnuté upovedomenia súdnej exekútorky.

IV.

Právne posúdenie veci

19. Sťažovatelia vo vzťahu k napadnutým upovedomeniam súdnej exekútorky vzhľadom na rozhodné skutočnosti vecí argumentovali tým, že súdna exekútorka do späťvzatia ich návrhov od povinnej nevymohla ani len časť vymáhaných nárokov a že k zastaveniu exekúcie došlo v dôsledku úhrady vymáhaných súm priamo synom povinnej ako súčasť ich dohody v rámci konania o určenie neúčinnosti právneho úkonu,

kde žalovaný syn mal uhradiť sťažovateľom ako žalobcom dohodnuté sumy a sťažovatelia mali požiadať o späťvzatie návrhu na vykonanie exekúcií vedených proti povinnej matke, pričom vychádzajúc z uvedeného sa dožadovali aplikácie § 198 ods. 2 Exekučného poriadku.

20. Podľa § 198 ods. 2 Exekučného poriadku ak došlo k zastaveniu exekúcie, patrí exekútorovi náhrada výdavkov, ktorú znáša účastník konania povinný platiť trovy exekútora podľa tohto zákona. Ak exekútor pred zastavením exekúcie sčasti vymohol alebo prijal plnenie na uspokojenie vymáhaného nároku, patria mu aj trovy, ktoré si ponechal v súlade s § 60, a to v rozsahu, v akom prevyšujú náhradu výdavkov podľa prvej vety.

21. Naopak v okolnostiach posudzovaných vecí súdna exekútorica v napadnutých upovedomeniach dospela k záveru, že sťažovatelia *„účelovo upierajú súdnemu exekútorovi nárok na trovy exekúcie, ktoré mu jednoznačne patria, pretože podľa ust. § 61f Exe. poriadku: Po doručení Upovedomenia o začatí exekúcie povinnému nastávajú účinky splnenia vymáhaného nároku len vtedy, ak sa plnenie v rozsahu, v ktorom prislúcha exekútorovi podľa § 60 ods. 2, dostane exekútorovi.*

Naviac z vyššie uvedeného je preukázané, že oprávnený si zastavenie exekučného konania zaviniť sám a to v štádiu, keď všetko nasvedčovalo tomu, že exekúcia bude úspešne vykonaná aj na nehnuteľný majetok, na ktorý bolo začaté konanie o určenie neúčinnosti právneho úkonu prevodu.“

22. Podľa § 61n ods. 1 písm. b) Exekučného poriadku exekútor vydá upovedomenie o zastavení exekúcie, ak zastavenie exekúcie navrhol oprávnený.

Podľa § 61n ods. 3 Exekučného poriadku ak je dôvod na zastavenie exekúcie v celosti, v upovedomení o zastavení exekúcie podľa odseku 1 exekútor vyzve oprávneného na zaplatenie náhrady výdavkov (§ 198 ods. 2). Upovedomenie o zastavení exekúcie spolu s výzvou na zaplatenie náhrady výdavkov doručí exekútor účastníkom konania.

23. Ústavný súd, vychádzajúc z citovaných ustanovení Exekučného poriadku a rozhodných okolností prípadu, je toho názoru, že súdnej exekútorke proti sťažovateľom

prislúchala len náhrada výdavkov podľa § 198 ods. 2 Exekučného poriadku, nie však odmena tak, ako ju vyčíslila vo svojich napadnutých upovedomeniach a vyzvala sťažovateľov na jej úhradu.

24. K uvedenému záveru ústavný súd dospel na základe posúdenia otázky vzniku nároku súdnej exekútorke na odmenu a otázky určenia subjektu, ktorý je povinný túto odmenu platiť.

25. Podľa § 197 ods. 1 Exekučného poriadku nárok súdnej exekútorke na (aspoň čiastočnú) odmenu za výkon exekučnej činnosti vzniká vymožením (aspoň časti) vymáhaného plnenia v priebehu exekučného konania [pričom za vymožené plnenie sa považujú sumy, získané súdnym exekútorom niektorým zo zákonom normovaných spôsobov vykonania exekúcie alebo prijaté súdnym exekútorom na uspokojenie vymáhaného nároku – § 198 ods. 2 EP *per analogiam*, ako aj sumy zaplatené na splnenie vymáhaného dlhu priamo oprávnenému – v tomto prípade má však úhrada účinkov splnenia dlhu jedine za predpokladu uspokojenia zodpovedajúceho nároku súdneho exekútora na odmenu (§ 61f ods. 1 EP)].

25.1 Oprávnený je *dominus litis* exekučného konania, z čoho vyplýva, že ak oprávnený navrhne jeho zastavenie (aj bez uvedenia dôvodu), súdny exekútor je povinný tento prejav vôle rešpektovať a vydať upovedomenie o zastavení exekúcie.

25.2 Ak dôjde k zastaveniu exekučného konania, otázka prípadného nároku súdneho exekútora na odmenu je podmienená „stavom uspokojenia vymáhanej pohľadávky“ ku dňu zastavenia konania a výška nároku exekútora na odmenu je určená sumou, ktorú si na uspokojenie tohto nároku v doterajšom priebehu konania exekútor v súlade s pravidlami uvedenými v § 60 Exekučného poriadku ponechal (§ 198 ods. 2 veta druhá Exekučného poriadku).

25.3 Z okolností prípadu možno vyvodiť, že dôvodom podania návrhu na zastavenie konania bolo uspokojenie exekučne vymáhaných nárokov. Je pravda, že sťažovatelia neinkasovali plnenie od povinnej, ale od jej syna, a to v rámci konania o odporovacej žalobe, nie v rámci exekučného konania. Právnym dôvodom podania odporovacej žaloby však bolo sťaženie uspokojenia pohľadávok sťažovateľov (vymáhaných v predmetných

exekučných konaniach) v dôsledku odporovaného právneho úkonu povinnej. Plnenia, ktoré syn povinnej zaplatil sťažovateľom „na dosiahnutie späťvzatia žaloby“, tak boli podľa názoru ústavného súdu plneniami, ktorými syn povinnej uspokojil samotné pohľadávky, vymáhané v predmetných exekučných konaniach. Na tomto mieste si ústavný súd dovoľí podotknúť, že v správaní sťažovateľov „mimo exekučného konania“ (t. j. v konaní o odporovacej žalobe, v ktorom vystupovali ako žalobcovia) badať vo vzťahu k exekučným konaniam (v ktorých vystupovali v pozícii oprávnených) prvky špekulatívneho postupu, keďže Exekučný poriadok prezumuje ako platobné miesto súdneho exekútora.

26. Pokiaľ ide o subjekt, ktorý platí odmenu exekútora za výkon exekučnej činnosti, z ustanovení Exekučného poriadku jednoznačne a logicky vyplýva, že povinnosť platiť túto odmenu zaťažuje povinného, keď odmena súdneho exekútora za výkon exekučnej činnosti sa uspokojuje výlučne z inkasovaných súm. Ako už bolo uvedené, v priebehu predmetných exekučných konaní exekútorka neinkasovala žiadnu sumu (pozri bod 8 odôvodnenia nálezu).

27. Vzhľadom na už uvedené ústavný súd dospel k záveru, že výroky napadnutých upovedomení o čiastočnom zastavení exekúcie v časti o trovách exekútorky a v časti výzvy oprávnenému na úhradu vyčíslených trov exekútorky nemajú oporu v platnej právnej úprave a týchto výrokov je arbitrárne, ústavne neudržateľné, a porušujúce základné právo sťažovateľov podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (body 1 a 2 nálezu).

28. Napadnuté upovedomenia o zastavení exekúcie boli formulované ako upovedomenia o čiastočnom zastavení exekúcií (vo vzťahu k nárokom oprávnených) s tým, že exekúcie pokračujú na vymoženie exekútorkou vyčíslených trov exekútorky. Keďže po späťvzatí návrhu na vykonanie exekúcie v celom rozsahu musí byť exekučné konanie zastavené v celom rozsahu (vyčíslené trovy exekútora nie sú predmetom ďalšieho vymáhania v tomto exekučnom konaní, ale výzva oprávnenému na úhradu trov exekútora sa v prípade jej nesplnenia stane exekučným titulom), bolo by žiadúce zrušiť predmetné upovedomenia *en bloc*. Sťažovatelia však svojimi sťažnosťami atakovali len výrok o trovách exekútorky a výzvu oprávnenému na úhradu vyčíslených trov exekútorky.

Súc viazaný petitom ústavných sťažností, ústavný súd zrušil predmetné upovedomenia len v napadnutých častiach (bod 3 výroku nálezu).

29. V ďalšom postupe je súdna exekútorka viazaná právnym názorom ústavného súdu vysloveným v tomto rozhodnutí (§ 134 ods. 1 zákona o ústavnom súde). Súdna exekútorka je tiež viazaná rozhodnutím o vrátení veci na ďalšie konanie, ktoré je vykonateľné jeho doručením (§ 134 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

V.

30. Podľa § 73 ods. 3 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže v odôvodnených prípadoch podľa výsledku konania uznesením uložiť niektorému účastníkovi konania, aby úplne alebo sčasti nahradil inému účastníkovi konania alebo štátu trovy konania. Právny zástupca sťažovateľov si nárok na náhradu trov konania uplatnil podaním doručeným 28. augusta 2020.

31. Ústavný súd pri rozhodovaní o náhrade trov konania vychádzal z obsahu súdneho spisu. Odmenu priznal za tri úkony právnej služby, t. j. prevzatie a prípravu zastupovania, podanie sťažnosti, písomné podanie týkajúce sa veci samej (vykonané v roku 2020). Vychádzal pritom z priemernej mesačnej mzdy zamestnanca hospodárstva Slovenskej republiky za prvý polrok 2019, ktorá bola 1 062 €, keďže išlo o úkony právnej služby vykonané v roku 2020. Odmena za jeden úkon právnych služieb za rok 2020 v zmysle § 11 ods. 3 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“) predstavuje sumu 177 €. Takto stanovená odmena spolu s režijným paušálom 10,62 € (§ 16 ods. 3 vyhlášky) predstavuje sumu 187,62 € za jeden úkon. Trovy právneho zastúpenia v konaní pred ústavným súdom tak, ako to vyplýva zo súdneho spisu, predstavujú sumu 562,86 € (uvedené platí aj pre prípad, že právny zástupca zastupoval dvoch sťažovateľov, pozn.), ktoré sa vzhľadom na skutočnosť, že právny zástupca je aj platcom dane z pridanej hodnoty, zvyšujú o 20 %. Ústavný súd preto

úspešným sťažovateľom priznal náhradu trov konania v sume 675,43 € (bod 4 výroku nálezu).

32. Toto rozhodnutie nadobúda právoplatnosť dňom jeho doručenia poslednému z účastníkov konania (§ 70 ods. 1 zákona o ústavnom súde).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 10. septembra 2020

Luboš Szigeti
predseda senátu